

ZAKŁAD
UBEZPIECZEŃ
SPOŁECZNYCH

Członek Zarządu
Zakładu Ubezpieczeń Społecznych

Do druku nr 290
SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS
L.dz. DS-1600-269/20
Data wpływu 25.03.2020

Warszawa, dnia 13 marca 2020 r.

991100/0230-25/2020/LJ
UNP: 2020-00147981

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 25 lutego 2020 r., znak: SPS-WP-173-39/20, dotyczące poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przekazuję w załączeniu stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przygotowane przez Departament Legislacyjno-Prawny, w oparciu o opinie odpowiednich departamentów merytorycznych.

Z wyrazami szacunku

SZCZEGÓŁNY ZAKŁAD
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

991100/0230-25/2020/LJ

UNP: 2020-00147981

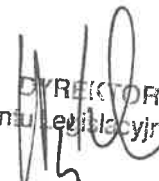
Stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Projektowane zmiany budzą wątpliwości w kontekście obecnie obowiązujących zasad postępowania w sprawach świadczeń emerytalno - rentowych oraz ponownego ustalania wysokości tych świadczeń. Należy podkreślić, że obecnie żaden przepis nie zobowiązuje organu rentowego do poszukiwania dokumentacji pozwalającej na ponowne ustalenie wysokości emerytur i rent ustalanych na zasadach dotychczasowych, w tym m.in. emerytur górniczych czy rent z tytułu niezdolności do pracy. Należy zatem przyjąć, że tworzenie wyjątków w tym zakresie dla jednej grupy zawodowej, której przyznano świadczenia ponad 20 lat temu, i przerzucenie ciężaru dowodzenia na organ rentowy nie znajduje racjonalnego uzasadnienia. Propozycja wyłączenia stosowania art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53, z późn. zm.) w sprawach o ponowne obliczenie wysokości renty i emerytury osobom wskazanym w projektowanym art. 111a ust. 1 ww. ustawy budzi wątpliwości, także z tego względu, że przepis art. 116 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczy postępowania w sprawie przyznania świadczeń, a nie w sprawie ponownego ustalania ich wysokości. W przypadku wniosku o ponowne ustalenie wysokości świadczenia powinny być dołączone dokumenty, które nie są w posiadaniu organu rentowego i które umożliwią rozpatrzenie tego wniosku.

Wskazany w projektowanym art. 111a ust. 2 sposób ustalenia wskaźnika wysokości podstawy emerytury nie jest spójny z ogólnymi zasadami ustalania tego wskaźnika. Tworzenie wyjątków w tym zakresie dla jednej grupy zawodowej, ograniczonej do osób, którym przysługiwało świadczenie emerytalne na podstawie ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin, i którym świadczenia zostały ustalone przed dniem 31 grudnia 1998 r., nie znajduje racjonalnego uzasadnienia z punktu widzenia systemowego, a dodatkowo rodzi ryzyko eskalacji roszczeń innych grup zawodowych. Na marginesie należy dodać, że użyty w ust. 1 projektowanego art. 111a zwrot „przed dniem 31 grudnia 1998 r.” jest nieprecyzyjny. Nowe regulacje zaczęły obowiązywać od 1 stycznia 1999 r., stąd też właściwszym byłby zwrot „przed 1 stycznia 1999 r.”.

W odniesieniu do uzasadnienia nie można przyjąć argumentacji Projektodawcy, że art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych umożliwia uzyskanie świadczenia wyższego niż 250% wskaźnik wysokości podstawy wymiaru. Przepis ten bowiem jedynie określa konieczne do spełnienia warunki przy ponownym ustaleniu wysokości emerytury.

Jednocześnie należy zauważyć, że w przekazanym do Ministerstwa Finansów projekcie planu Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na 2020 r., będącego załącznikiem do ustawy budżetowej na rok 2020, nie uwzględniono skutków finansowych projektowanej ustawy.

DYREKTOR
Departamentu Legislacyjno-Prawnego
Dominik Wojtasiak